

Arrest

nr. 114 213 van 21 november 2013
in de zaak x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. APPELEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Tadjieken en geboren te zijn in Jawar Tapa, gelegen in het district Markazi Baghlan, provincie Baghlan. Toen uw volledige gezin door een bomaanslag om het leven kwam in 1367 (1988 volgens de Gregoriaanse kalender) trok u tot 1371 (1992 volgens de Gregoriaanse kalender) in bij uw grootvader in Tang e Bagh, gelegen in het district Charikar, provincie Parwan. Tussen 1371 en 1376 (1997 volgens de Gregoriaanse kalender) woonde u dan afwisselend in Baghlan en Parwan, om van 1376 tot en met 1378 (1999 volgens de Gregoriaanse kalender) voltijds in Baghlan te verblijven. Nadien trok u voor drie jaar naar Pakistan, om zich in 1381 (2002 volgens de Gregoriaanse kalender) opnieuw definitief in Jawar Tapa, Baghlan te vestigen. U bent gehuwd met B.(...), samen hebben jullie twee zonen en drie

dochters. Uw echtgenote woont momenteel samen met uw vijf kinderen in bij uw schoonfamilie in het dorp Babarkhel, gelegen in het district Charikar, provincie Parwan.

Sinds 1382 (2003 volgens de Gregoriaanse kalender) werkte u voor de grote wapenhandelaar S.(...) A.(...). U stockeerde bij u thuis wapens die nadien door mannen met banden bij de Taliban en Hezbi Islami werden opgehaald. In sunbula 1390 (augustus 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) werden echter twee mannen door de politie opgepakt toen ze even voordien vier Kalasjnikovs bij u hadden opgehaald. Een half uur later stonden er soldaten aan uw deur. U had zich echter verborgen in uw geheime schuilkelder, waar u ook de wapens stockeerde. Toen de soldaten niets noemenswaardigs hadden gevonden, gingen ze weer weg. Toen u enkele dagen later van S.(...) A.(...) telefoon kreeg met de melding dat de Taliban u ervan verdacht te hebben geklikt bij de overheid, besliste u uw huis te verlaten. Sinds die dag werden ook steeds stenen naar uw huis gegooid, vermoedelijk door de Taliban. U bracht uw gezin onder bij uw schoonfamilie in Babarkhel om van daaruit uw vlucht uit Afghanistan te regelen.

In sunbula 1390 (augustus 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) vluchtte u uw land uit. Op 17 december 2012 vroeg u asiel aan in België.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u zowel de Taliban als de Afghaanse autoriteiten. Ter staving van uw identiteit en/of asielse relaas legt u uw taskara voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u oppervlakkige en weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw beroep en problemen in Afghanistan waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Daardoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, die rechtstreeks gelinkt zijn aan deze activiteiten.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt acht jaar lang als wapenhandelaar te hebben gewerkt en te hebben geleverd aan rebelligroeperingen in Markazi Baghlan. Ten eerste is uw kennis over de wapens die u verkocht nihil. Hoewel u acht jaar lang handelde in Russische raketwerpers en in Russische en Pakistaanse Makarovs slaagt u er hoegenaamd niet in een technische omschrijving of benaming van deze wapens te geven (CGVS, p. 5 & p. 10). Ook de technische benaming van de raket of van de kogels voor de Russische of Pakistaanse Makarovs is u totaal vreemd (CGVS, p. 10-11). Volgens de informatie in het administratief dossier bestaan er namelijk echter verschillende types van Russische raketwerpers en wordt een 9mm kogel gebruikt in een Makarov. U heeft er echter het raden naar of de kogels voor een Makarov gedifferentieerd werden door een bepaald nummer (CGVS, p. 11). Van iemand die acht jaar lang deze wapens en kogels in zijn huis heeft gestockeerd en in zijn handen heeft gehad, mag worden verwacht dat hij ten minste de officiële benaming van deze wapens kent en dat hij een begin van een technische omschrijving kan geven, iets waar u dus allerminst in slaagt. Ten tweede is uw kennis over de personen waaraan u leverde niet van het niveau dat redelijkerwijs mag worden verwacht van iemand die jarenlang in zijn regio actief was als wapenhandelaar. Nochtans heeft u zelf toe aan leden van de Taliban en Hezbi Islami te hebben geleverd (CGVS, p. 5). Het is dan ook frappant dat u, ondanks uw jarenlange activiteit, slechts drie namen kan noemen van Talibs die enige macht hadden, met name Sofia Abdul Azak, Mowlawahet en Mullah Jan (CGVS, p. 8). Van Mowlawahet en Mullah Jan kan u echter niet vertellen of zij Talibanleiders waren voor de gehele provincie of enkel voor uw district Markazi (CGVS, p. 8). Van Hezbi Islami kan u slechts één naam geven, commandant Mirwaiz, maar of die ooit bij u wapens kocht, weet u niet (CGVS, p. 16). Wanneer het CGVS u dan enkele belangrijke Talibs voor de voeten werpt, moet u steevast toegeven dat geen enkele van deze u bekend in de oren klinkt (CGVS, p. 8-9). Zo zeggen u niets: oud-schaduwgouverneurs Mullah Mir Muhammad en Mullah Rouhullah, talibanwoordvoerder Mubarez, talibandistrictchef Mullah Naeem en commandanten Muhammad Gul, Mullah Muhammad Hashim en Abdul Wakil Hasas. Zelfs op de open vraag of u een schaduwgouverneur kent, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 15). Vervolgens heeft u ook nog nooit gehoord van oud-districtspolitechef Mohammad Amin Mangal en van politiechef Muhammad Ghaffar (CGVS, p. 8-9). Van iemand die jarenlang in de onderwereld heeft gewerkt en geleverd heeft

aan rebellen, mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de belangrijkste commandanten in zijn regio, zowel van die aan talibanzijde als die aan overheidszijde.

De vaststelling dat u amper kennis heeft over wapens en munitie als over plaatselijke commandanten, doet dan ook heel wat vragen rijzen over uw verklaard beroep als wapenhandelaar. Doordat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u actief was als wapenhandelaar, wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven sterk aangetast. Uw asielmotieven zijn namelijk volledig verbonden met deze vermeende beroepsactiviteit, aangezien u als wapenhandelaar problemen kreeg met de Taliban en gezocht werd door de autoriteiten (CGVS, p. 13).

Bovendien bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de u een bezoek heeft gekregen bij u thuis door de Afghaanse autoriteiten. Zo heeft u, naast de vaststelling dat u niet weet waar de twee Talibs werden opgepakt (CGVS, p. 13), geen idee hoeveel soldaten aan uw huis stonden, wat soort eenheid het was en met hoeveel wagens ze gekomen waren (CGVS, p. 13 & p. 20). Uw verklaring voor deze gebrekkige kennis dat u ondergedoken zat en dus helemaal niets heeft kunnen zien, is niet afdoend (CGVS, p. 18). U kon zich namelijk, eens uit uw schuilkelder gekomen, informeren bij uw echtgenote en zoon, die de soldaten hadden binnen gelaten (CGVS, p. 13). In tegenstelling tot dit, geeft u zelfs toe zich daarover nooit bij uw zoon te hebben geïnformeerd (CGVS, p. 18), een houding die niet echt past bij iemand die thuis werd gezocht door overheidsmedewerkers.

Uw oppervlakkige, vage en ongeloofwaardige verklaringen laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u moet vrezen voor de Taliban en de Afghaanse autoriteiten. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en **redelijk vestigingsalternatief te vinden bij uw schoonfamilie in het district Charikar in de provincie Parwan.** Uw verklaring dat u niet terecht kan in deze provincie omdat ook daar politie en Taliban zit, is niet afdoend (CGVS, p. 20). Zoals reeds vermeld kan geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de Taliban en de autoriteiten, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partijen in Charikar zou worden gevisieerd. Naast de vaststelling dat u zelf ook een tijdlang in het district Charikar, provincie Parwan heeft gewoond (CGVS, p. 2) en dus het reilen en zeilen in dit district als geen ander kent, moet ook worden vastgesteld dat uw echtgenote er momenteel samen met uw kinderen inwoont bij uw schoonfamilie (CGVS, p. 3). Ze leiden er volgens u een normaal leven zonder problemen met andere mensen (CGVS, p. 12). Hierbij kan nog opgemerkt worden dat om in uw onderhoud te voorzien u in Baghlan nog steeds beschikt over ten minste vier jerip landbouwgrond, ongeveer honderd druivenranken en een eigen huis (CGVS, p. 4). Bovendien beschikt uw schoonfamilie in Charikar ook nog eens over tien jerip landbouwgrond en een eigen huis (CGVS, p. 12). Verder haalt u geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet in Charikar zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Markazi Baghlan te ontlopen. **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in Charikar.**

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidsincidenten in de provincie Parwan zich concentreren in welbepaalde districten. In de andere districten van Parwan blijft de situatie vrij rustig. Betreffende het district Charikar bleek het aantal incidenten gedurende de periode van verslaggeving beperkt te zijn. Geenszins kan besloten worden dat er in Charikar een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar van de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Het door u voorgelegde document is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw taskara bewijst enkel uw identiteit die niet in vraag wordt gesteld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker legde geenszins tegenstrijdige verklaringen af en er kan dan ook niet getwijfeld worden aan zijn asielrelaas. Verzoeker merkt op dat hij voornamelijk wapens diende te stockeren en hiervoor is geen specifieke technische kennis vereist. Voorts merkt verzoeker op dat hij drie namen van talibs genoemd heeft. Aangezien verzoeker zich schuil hield in de kelder is het ook niet ongeloofwaardig dat verzoeker de vraag omtrent het bezoek van de Afghaanse autoriteiten niet kon beantwoorden.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst blijkt de kennis van verzoeker, die beweert sinds 2003 te hebben gewerkt als wapenhandelaar en hierdoor in de problemen te zijn gekomen met de taliban en de autoriteiten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 13 en stuk 11, vragenlijst, p. 3 en 4), omtrent de wapens die hij zou hebben verkocht bijzonder beperkt. Zo slaagt verzoeker er geenszins in een technische omschrijving of een benaming van deze wapens te geven (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 10). Tevens weet verzoeker niet welke kogel er in de wapens die hij verkocht werd gebruikt, noch welk nummer deze kogels hadden. Evenmin weet verzoeker welk type van Russische raket dat hij verkocht (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10 en 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij de wapens voornamelijk diende te stockeren en dat hiervoor geen specifieke technische kennis vereist is, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze kan worden verwacht van iemand die beweert gedurende acht jaar als wapenhandelaar te hebben gewerkt dat hij enige specifieke informatie zou kunnen geven omtrent de wapens die hij verkocht. Daarnaast blijkt verzoeker ook bijzonder onwetend omtrent de personen aan wie hij wapens diende te leveren. Verzoeker geeft zelf aan dat hij leverde aan leden van de taliban en hezb-i islami, maar slaagt er, onlangs zijn jarenlange activiteit als wapenleverancier in de regio, slechts in drie namen van talibanleden te noemen, waarvan twee grote leiders in de regio, die verzoeker overigens niet weet te specificeren, en verzoeker bijgevolg slechts een naam kan noemen van een talib die wapens kocht bij hem (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 8). Ook van hezb-i islami kan verzoeker slechts een commandant opnoemen, maar hij weet niet of deze ooit wapens bij hem kocht (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien kent verzoeker geen enkele van de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bekende talibs, waarover informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier, kan hij geen schaduwgouverneur opnoemen en heeft hij nog nooit gehoord van de oud-districtspolitielief Mohammad Amin Mangal en van politielief Muhammad Ghaffar (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 8, 9 en 15).

Daarnaast maakt verzoeker niet aannemelijk dat de autoriteiten bij hem thuis langskwamen om hem te zoeken. De Raad stelt immers vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent dit bezoek. Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat S. A. hem belde omdat personen die wapens bij hem kochten waren aangehouden en M. A. hem ervan beschuldigde de overheid te hebben verwittigd. Verzoeker verstopte zich in de schuilkelder nadat hij vernomen had dat personen die wapens bij hem hadden gekocht waren opgepakt en hield zich daar een tijd verborgen, zelfs wanneer de politie kwam naar zijn huis en een huiszoeking deed (stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 4). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat er iets raars aan de hand was bij de wapentransactie en dat hij nadat de personen vertrokken naar de kelder ging en er een tijdje nadacht toen er op de deur werd geklopt door soldaten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd naar wat er zo raar was, stelt verzoeker slechts dat er iets mis was met de nummerplaat van hun wagen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Vervolgens werd verzoeker gebeld door S. A. (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoeker kon op dat moment dat hij zich verstopte aldus nog niet vernomen hebben dat de personen aan wie hij wapens had verkocht waren opgepakt, zoals hij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens weet verzoeker niet waar deze personen werden opgepakt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16) en heeft hij geen idee hoeveel soldaten er naar zijn huis kwamen, van welke eenheid zij waren of met hoeveel wagens zij gekomen zijn (stuk 3,

gehoorverslag CGVS, p. 13 en 20). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zich schuilhield in de kelder, waardoor het logisch is dat hij deze zaken niet weet, stelt de Raad vast dat verzoeker deze informatie gemakkelijk had kunnen bekomen via zijn vrouw en zoon, die de soldaten binnenlieten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker hier niet naar zou hebben geïnformeerd. Verzoeker geeft overigens toe dit niet te hebben gevraagd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18). Daarnaast heeft verzoeker nog contact met zijn vrouw, maar zou hij zich niet meer geïnformeerd hebben of zij nog iets gehoord heeft van de politie of de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 19). De reden hiervoor zou bovendien zijn omdat zijn vrouw andere zaken aan haar hoofd heeft, zoals de kinderen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit ondermijnt ernstig de ernst van de door verzoeker beweerde problemen. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen teneinde meer over het gebeuren te weten te komen, hoewel hij hiertoe duidelijk in de mogelijkheid was. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent deze ingrijpende gebeurtenis en de evolutie van zijn beweerde problemen, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofd en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit

De Raad stelt vast dat verzoekers schoonfamilie, echtgenote en kinderen in het district Chahrikar in de provincie Parwan wonen, waar zij volgens verzoeker een normaal leven leiden en geen problemen hebben met andere mensen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 12). Verzoeker heeft nog contact met zijn familie en bovendien heeft verzoeker ook zelf een tijdlang in Chahrikar in Parwan gewoond (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2 en 4). Tevens beschikt verzoeker in Baghlan over een huis, dat bewoond wordt door de landbouwer van de familie, vier jerip grond en een boomgaard van ongeveer honderd wijnranken. De oogst hiervan wordt door de schoonvader van verzoeker afgerekend met de landbouwer. Daarnaast beschikt de schoonfamilie van verzoeker in Chahrikar over tien jerip grond, boomgaarden en een eigen huis (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4, 12 en 19). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in het district Chahrikar in de provincie Parwan.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), blijkt dat er voor burgers in het district Chahrikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in het district Chahrikar in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de focus van de AOG in Parwan op de Ghorband vallei ligt, die zich uitstrekt over de districten Sheikh Ali, Siyagherd (of Ghorband) en Shinwari en een belangrijke toegangsweg huist naar Bamiyan. Deze districten zijn dus in de eerste plaats problematisch, hoewel er in 2012 betrekkelijk weinig burgerslachtoffers worden gemeld. Kohi Safi kent AOG aanwezigheid, maar bijna geen incidenten, en ook Baghram is redelijk rustig. De weg die van noord naar zuid loopt door de provincie, de weg die Kabul verbindt met provinciehoofdplaats Chahrikar, en de Salangtunnel zijn grotendeels veilig. Het aantal

veiligheidsgerelateerde incidenten is op deze weg, in tegenstelling tot de weg door de Ghorband vallei, zeer beperkt. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in het district Chahrikar in de provincie Parwan heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker in het district Chahrikar in de provincie Parwan over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB kan ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF